

Zitvolleybalteam prolongeert titel

Als het internationale zitvolleybal niet in Nederlandse handen was geweest, zou het Olympisch zitvolleybaltoernooi op de Spelen voor gehandicapten bij New York net zo'n vernederende puinhoop zijn geworden als de rest. Maar Haarlemmer en vice-voorzitter van de Nederlandse Invalidensportbond (NIS) Kick Joon, is voorzitter van die Internationale zitvolleybalbeweging en besloot bij aankomst de chaos overziende, alles naar zich toe te trekken en zelf het toernooi te organiseren. Daaraan is het te danken dat het Olympisch zitvolleybaltoernooi een van de weinige echt volwaardige toernooien was op de Spelen voor gehandicapten, die van 16 tot en met 29 juni in Nassau County plaatsvonden. En daaraan is het voor een groot deel ook te danken, dat de Nederlandse zitvolleyballers na afloop echt voldaan konden zeggen: wij zijn een echte Olympische kampioen.

Het was, zoals aanvoerder Stef de Wit na afloop zei: 'Ik heb het gevoel dat we echt kampioen zijn geworden en niet dat zoals in andere sporten de medaille cadeau werd gegeven. We hebben er keihard voor moeten knokken en hadden het geluk, dat we onze beste wedstrijd in de finale speelden'. De ster-speler van het zitvolleybalteam Johan Reekers zei: 'De Spelen voor gehandicapten waren voor bijna iedereen een afknapper. Voor ons werd alles goedge maakt door een lekker zwaar toernooi'. En om maar meteen tot de kern van het probleem waarmee de sportwereld van de gehandicapten nu mee zit, door te dringen: 'Ze kunnen wel zeggen, dat de Spelen ook een sociale betekenis hebben, en dat vele gehandicapten zich hier pas vrij kunnen gedragen, maar ik kom hier niet naar toe voor het sociale aspect, maar voor de sport. En daarin wil ik winnen.'

Dat winnen heeft wel aan een zijden draadje gehangen. Want na een zeer gemakkelijke zege (3-0) op Egypte stuitte Nederland op zeer veel tegenstand van Joegoslavië. Aanvankelijk leek het gemakkelijk te gaan: 15-5 en 15-13. Maar daarna gingen de Nederlanders zich te veel met de soepele arbitrage be-

moenen. De concentratie vloeide weg en de problemen doemden op. Coach Jouke de Haan moest zelfs Addie Dost naar de kant halen om hem af te laten koelen, maar intussen hadden de Joegoslaven wel gelijk gemaakt via 10-15 en 8-15. Daarna brak een emotionele en buitengewoon spannende vijfde set aan, die Joegoslavië tweemaal op match-point bracht, maar waarin Oranje toch met 18-16 de eindzege greep. Daarna werd Zweden met 15-2, 16-14 en 15-13 aan de kant gezet.

Discipline bleek voor de Nederlandse ploeg het probleem, ofschoon Jouke de Haan bij de trainingen daar voortdurend op gehamerd had. Een punt van irritatie voor Nederland was de in hun ogen te soepele arbitrage waardoor vooral landen als West Duitsland, die meer het z.g. Faustbal spelen werden bevoorrecht. Maar irritaties waren er in het verdere verloop niet meer nodig, omdat het Nederlands team naar een goed niveau groeide en onmiskenbaar boven de rest uitsteeg. Finland ontvond dat in de kruisfinale, die maar net 40 minuten duurde (3-0) en in de finale werd West Duitsland weggespeeld.

Vloer

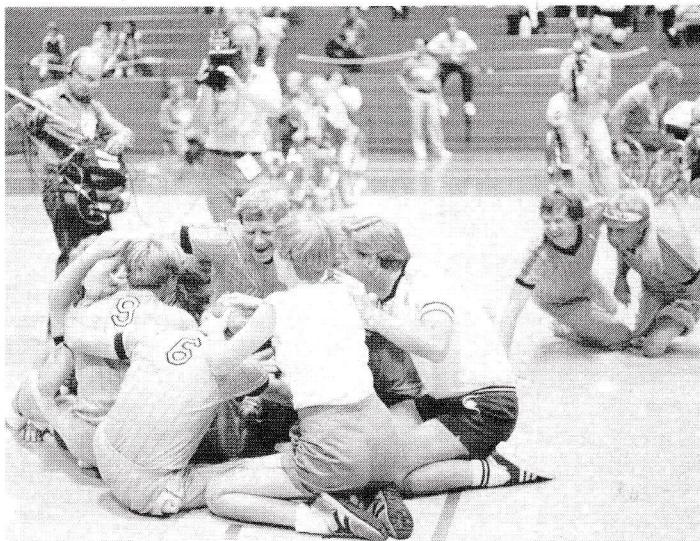
Maar voordat die finale begon had zich heel wat afgespeeld. Het toernooi werd in een donkere zaal gespeeld, met twee kleuren licht en een donkergroene vloer. Op mijn dringend verzoek besloot Kick Joon de finale in een andere zaal te laten spelen. Maar dat ging zo maar niet. De chaotische organisatie kon het allemaal nauwelijks verwerken, maar Joon zette door, waarmee hij de dankbaarheid verwierf van Duitse, Engelse en Nederlandse televisie-ploegen. Maar ook van de spelers en publiek, die nu in een perfecte accommodatie konden genieten van een uitstekende finale. Een dikke 700 mensen waren er op af gekomen en dat was voor de begrippen aldaar heel wat. Want de publieke belangstelling was voor de meeste evenementen nul.

Voor Kick Joon met name gaf dit voldoening. Verdiend, want Joon had al meer dan genoeg problemen gehad. Wat te denken van de Amerikaanse organisatoren, die voor de volleybalwedstrijden basketbalscheidsrechters hadden aangetrokken. Of van lijnrechters, die midden onder de wedstrijden vertrokken omdat ze op een bepaald uur iets anders moesten doen. Kennelijk had men zo iets al zien aankomen, want pas enkele weken voor

de Spelen kregen de Nederlandse scheidsrechters Henk Reinhart en Jan Uildriks het verzoek naar New York te komen. Het duo heeft overuren moeten maken, omdat ze zowel voor het zit- als stavolleybal twee keer per dag werden ingezet.

Voor de finale van het zitvolleybal werd de Noor Rönneberg aangewezen en daar was Nederland heel blij mee. Rönneberg fluit technisch zeer streng en dat is in het voordeel van het technisch hooggeschoolde oranje team. In de finale kon West Duitsland dan ook weinig goeds doen, terwijl het Nederlands team naar grote hoogte groeide. De combinaties lukten uitstekend, het blok zat zo dicht als een muur en de opslag was gevaarlijk; hoog op de bovenarmen van de Duitsers, zodat ze de bal nauwelijks goed voor het net konden brengen. Nederland leefde zich uit en kwam na 15-6 en 15-5 tot een schitterende derde set: 15-4. In 36 minuten zuivere speeltijd werd West Duitsland naar de tweede plaats verwezen. Het gouden team van trainer Jouke de Haan bestond uit: aanvoerder Stef de Wit, Henk Dost, Addy Dost, Gerard Kroon, Alfred Oonk, Herman Ravier, Johan Reekers, Pierre Smeets en Willeke Vrielink. De fysiotherapeute was Hetty Voeten.

Frits Suèr

Het goud is binnen, West-Duitsland verslagen. Dolgelukkig vallen de spelers elkaar om de hals